

Sygn. akt IV U 881/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lutego 2017 r. w S.

odwołania R. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 28 września 2016 r. Nr (...)

w sprawie R. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 881/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 września 2016r. Nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016r. poz. 887) w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił R. C. prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, gdyż nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony R. C., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury. Ubezpieczony wskazał, że w latach 1969-1983 był zatrudniony w szczególnych warunkach. Nie przedłożył świadectw wykonywania pracy w tych warunkach, bowiem zakład pracy nie istnieje i nie może uzyskać takiego dokumentu, natomiast posiada zaświadczenia o zatrudnieniu na stanowisku szlifierz-ostrzarz-tokarz (odwołanie, k. 1 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego odrzucenie na podstawie art. 199 kpc bądź oddalenie, powołując się na przepisy prawa i argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy zwrócił uwagę, że przed

Sądem Okręgowym w Siedlcach toczyło się już postępowanie w sprawie o przyznanie ubezpieczonemu R. C. prawa do emerytury. Wyrokiem z dnia 22 czerwca 2016r. Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15.09.2015r., a orzeczenie jest prawomocne. W związku z powyższym organ rentowy stoi na stanowisku, że odwołanie ubezpieczonego podlega odrzuceniu. Niezależnie od powyższego podniesiono, że nawet w przypadku, gdyby podany przez ubezpieczonego okres od 1969r. do 1983r. został uznany za pracę w szczególnych warunkach to i tak nie jest on wystarczający do nabycia przez niego prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. W świetle obowiązujących przepisów niezasadne jest roszczenie ubezpieczonego (zawarte we wniosku z dnia 21.09.2016r.) o uznanie 13-letniego okresu zatrudnienia za 16 i pół roku pracy w szczególnych warunkach z uwagi na pracę świadczoną przez niego przez 6 dni w tygodniu (łącznie z sobotami). Wobec powyższego organ rentowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie, k. 3-4 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony R. C. w dniu (...) ukończył 60 lat.

W dniu 23 lipca 2015r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury. Decyzją z dnia 15 września 2015r. po rozpatrzeniu tego wniosku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach. Odwołanie ubezpieczonego od w/w decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 czerwca 2016r. wydanym w sprawie sygn. akt IV U 1268/15 (decyzja z 15.09.2015r., k. 40 akt emerytalnych; opis wyroku z 22.06.2016r. k. 48 akt emerytalnych).

W dniu 21 września 2016r. R. C. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ponowny wniosek o przyznanie prawa do emerytury. We wniosku wskazał, iż przepracował 13 lat w charakterze szlifierza metali obróbką skrawaniem na sucho w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia, pracował także w wolne soboty, co w przeliczeniu daje mu 16,5 roku pracy w warunkach szkodliwych (wniosek z 21.09.2016r. k. 49 akt emerytalnych).

Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy przyjął za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999r. staż ubezpieczeniowy po uzupełnieniu pracą w gospodarstwie rolnym w łącznym wymiarze 25 lat, w tym 13 lat, 8 miesięcy i 7 dni okresów składkowych. Do stażu pracy w szczególnych warunkach nie zaliczono żadnego okresu zatrudnienia wnioskodawcy, bowiem nie przedłożył on świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Zaskarżoną decyzją z dnia 28 września 2016r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury, gdyż na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (decyzja z 28.09.2016r., k. 52 akt emerytalnych).

Ubezpieczony R. C. od dnia 2 września 1969r. został zatrudniony w Fabryce (...) w O. (później Fabryka (...) w O.) na podstawie umowy o wyuczenie do zawodu na stanowisku tokarza, a umowa ta została zawarta na 3 lata. W tym okresie ubezpieczony przez 3 dni uczęszczał na zajęcia szkolne, a kolejne 3 dni (włączając soboty) spędzał w zakładzie pracy przyuczając się do zawodu w ramach praktyk. Od dnia 26 czerwca 1972r. został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku tokarza-ostrzarza TN, zaś od dnia 29 lutego 1974r. uzyskał angaż na stanowisko krajacz nożyc W-4. Na wniosek ubezpieczonego umowa o pracę została rozwiązana z dniem 21 grudnia 1974r. Następnie w okresie od 17 marca 1975r. do 2 sierpnia 1983r. R. C. został ponownie zatrudniony w Fabryce (...) w O. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku szlifierza-ostrzarza. Umowa została rozwiązana z powodu choroby trwającej dłużej niż okres pobierania zasiłku (dokumenty zgromadzone w aktach osobowych wnioskodawcy; dokumenty pracownicze znajdujące się w aktach emerytalnych, k. 9-22 akt emerytalnych; zeznania ubezpieczonego, k. 12v-13 akt sprawy).

Ubezpieczony nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (okoliczność bezsporna).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego R. C. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016r. poz. 887) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r., osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wnioski o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl powołanego wyżej art. 32 ust. 1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art. 27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało ustalenia, czy ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Poza sporem pozostawało, że wnioskodawca osiągnął wymagany ustawą wiek w dniu 26 czerwca 2013r., spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy, wykazując 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych uzupełnionych okresem pracy w gospodarstwie rolnym, a także nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Ubezpieczony wnosił o zaliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Fabryce (...) w O. od 2 września 1969r. do 2 sierpnia 1983r. Z dokumentacji znajdującej się aktach osobowych ubezpieczonego wynika, że w dniu 1 września 1969r. zawarł z w/w zakładem pracy, wówczas noszącym nazwę Fabryka (...) w O., umowę o naukę zawodu na okres 3 lat do dnia 25 czerwca 1972r. Jak wskazał wnioskodawca w tym czasie przez 3 dni w tygodniu pobierał naukę w szkole, zaś kolejne 3 dni (włączając soboty) uczęszczał do zakładu pracy na naukę zawodu w ramach praktyk. Zgodnie z § 2 ust. 1 w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Wobec powyższej regulacji niewątpliwie do prac wykonywanych w szczególnych warunkach nie zalicza się okresów pracy wykonywanej przez młodocianych zatrudnionych w celu nauki zawodu ze względu na fakt, że praca taka nie miała charakteru stałego i nie była wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy. Należało zatem uznać, że praca wykonywana przez ubezpieczonego R. C. w latach 1969-1972 na podstawie umowy zawartej z zakładem pracy celem przyuczenia do wykonywania zawodu nie była świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu, co jest jednym z warunków do zaliczenia pracy do kategorii prac w szczególnych warunkach. Wówczas wnioskodawca łączył pracę w zakładzie z nauką w szkole, co sam potwierdził. Niezależnie od powyższego, nawet gdyby przyjąć, iż w Fabryce (...) w O. ubezpieczony wykonywał wyłącznie czynności szlifierza-ostrzarza, to okresy zatrudnienia przypadające już po ukończeniu nauki celem przyuczenia zawodu, tj. od 26 czerwca 1972r. do 21 grudnia 1974r. (2 lata, 5 miesięcy i 25 dni) oraz od 17 marca 1975r. do 2 sierpnia 1983r. (8 lat, 4 miesiące i 17 dni), dają staż pracy w łącznym wymiarze 10 lat, 10 miesięcy i 12 dni. Ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. nie wykazał zatem co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Co więcej nawet cały okres zatrudnienia ubezpieczonego w Fabryce (...) w O. z uwzględnieniem okresu nauki zawodu nie daje

15 lat pracy, a jedynie 13 lat, 8 miesięcy i 7 dni. Nie zasługuje na aprobatę stanowisko wnioskodawcy, że okoliczność wykonywania pracy w wolne soboty daje podstawy do zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach zamiast 13 lat okresu zatrudnienia aż 16 i pół roku pracy w szczególnych warunkach. Taka argumentacja nie jest uzasadniona i nie znajduje potwierdzenia w obowiązujących przepisach.

Całokształt okoliczności niniejszej sprawy pozwolił zatem stwierdzić, że R. C. nie spełnia wszystkich przesłanek uzyskania prawa do emerytury określonych w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, bowiem na dzień 1 stycznia 1999r. nie wykazał wymaganych co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, odwołanie ubezpieczonego podlegało oddaleniu.